

Λόγος εἰς τὴν κοιμήσιν τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Τριάς ἅγια, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῇ ἐνώσει διαιρουμένη καὶ διαιρέσει συναπτομένη ἐν τρισὶ προσώποις, εἷς Θεὸς ὁμοούσιος, σῶσον ἡμᾶς!

Χαῖρε θεόληπτε Ἄννα, ἡ τεκοῦσα τὴν πολυύμνητον δοξολογία τῶν φιλοθέων, δηλαδὴ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν!

Ἐπαινετός ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ παρακινεῖ πάντοτε ἡμᾶς νὰ ἐγκωμιάζωμε τοὺς ἀξιεπαίνους.

Λοιπὸν, εὐλογοῦμεν τοὺς εὐλογημένους καὶ μακαρίζομεν τοὺς τιμημένους ἀπ' τὸν Θεόν. Εὐλογητός Κύριος, ὁ δούς εὐχὴν τοῖς εὐχομένοις, ὁ ἀναδείξας τὴν στεῖραν Ἄννα μητέρα!

Τὸ θαῦμα τοῦτο, καταπλήττει τὴν διάνοιαν. Ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς τῆς Ζωῆς κατὰ σάρκα, τοῦ σαρκωθένος Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ θανάτου σήμερον πρὸς τὴν κατοικία τῶν εὐφραينوμένων ἐν οὐρανῷ μεταβαίνει. Ὁ χορὸς τῶν προφητῶν ἐκήρυττε τὸν ἐρχόμενον Λυτρωτὴν. Πάντες τῶν ἐλπίζομένων ἀποτυχόντες ἐκοιμήθησαν. Ἰσακίμ καὶ Ἄννα τῶν προφητευθέντων τὴν ρίζα ἐβλάστησαν, τὴν Ἀειπαρθένον λέγω Μαρίαν ! Οἱ ἅγιοι οὗτοι, τὸ θεμέλιον τῶν προφητευθέντων προσέφερον. Ἡ μακαρία αὕτη δυὰς τῶν δικαίων, κατεσκεύασε τὴν «μυροθήκη τῆς ἰατρείας». Ἐκ τούτων, τὰ προοίμια τῆς παγκοσμίου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Ὡ! μακαρία Ἄννα, τὴν πρόξενον τῆς σωτηρίας καὶ εὐφροσύνης ἔτεκες! Διὰ τὰς ἀρετὰς σου, ἔγινες συνεργὸς εἰς λειτουργία τοῦ θείου τούτου μυστηρίου. Ἐβάδισας τὴν ὁδὸν ἐντολῶν Κυρίου καὶ ἔφθασες πρὸς τὴν ἀκρότητα τῆς τελειότητος. Ἔχουσα κατὰ νοῦ, τὴν στεῖρωσιν τῆς Σάρρας καὶ τῆς Ἄννης, μητρὸς τοῦ προφήτου Σαμουὴλ, προσηυχήθης εἰς τὸν Κύριον τὸν μόνον δυνάμενον νὰ νικήσῃ τὴν τάξιν τῆς φύσεως. Ὄντως, ὅπου βούλεται Θεὸς νικᾶται φύσεως τάξις!

Ἐπίστευσας, μακαρία Ἄννα, ὡς ὁ Ἀβραάμ ποὺ ἐπλήθυνε ὁ Θεὸς τὸ σπέρμα του, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Τὴν ἄγονον κοιλίαν τῆς

Σάρρας εἰς τεκνογονίαν, ἐπίστευσας εἰς τὴν ἔκβασιν. Ἐν ταπεινώσει ἐβόησας πρὸς τὸν Θεόν: «Σὺ Κύριε τὰ παράδοξα θαύματα ἐνήργησας εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν. Διὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀβρόχῳ πορεία διεβίβασες τὸν λαὸν Σου. Ἐν ἐρήμῳ ἔθρεψας μὲ τὸ μάνα καὶ ἐκ τῆς πέτρας διψῶντα λαὸν ἐπότισας. Μὲ τὴν βοήθειά σου ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ σταματᾷ τὸν ἥλιον καὶ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν πανηγυρίζει.

Ἐπὶ ἀσθενοῦντος βασιλέως Ἐζεκίου, μὲ τὴν δύναμιν Σου ὁ ἥλιος ὀποσθοδρομεῖ ὥρας δέκα (γίνεται δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη διαρκείας 32 ὡρῶν..) καὶ ἡ πρὸς θάνατον πορεία τοῦ Ἐζεκίου ἀντιστρέφεται καὶ προσθήκην ζωῆς δεκαπέντε ἔτη λαμβάνει.

Μὲ τὴν δυναστείαν Σου, Κύριε τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐκεῖνα τὰ φρικτὰ σημεῖα ἐτελέσθησαν. Τὰ πάντα ὑπακούουν εἰς τὰ προστάγματα Σου. Σὺ, τὴν Ἄννα τὴν σύζυγον τοῦ Ἐλκανᾶ πολύτεκνον ἐποίησας, διδοὺς τέκνον πρῶτον τὸν μέγα προφήτην Σαμουὴλ. Σὺ, ἰκανὸς Κύριε, τὸν ὄνειδισμόν ἀπὸ τοῦ λαοῦ μου ν` ἀφαιρέσης καὶ νὰ μεταβάλλῃς τὴν στείρωσίν μου εἰς καρποφορίαν.

Τὰ λόγια τῆς προσευχῆς ταύτης τὴν ψυχικὴν διάθεσιν ἀποκαλύπτουν, φανερώνεται τὸ εἰλικρινές τῆς πίστεως καὶ ἡ εὐσέβεια. Ὡ! παραδόξου ἐπιτυχίας! Ὡ λόγοι ἀνυμνοῦντες, τὸ μέγεθος τῶν ὑπὲρ λόγων. Ὑπεσχέθης ἁγία Ἄννα καὶ ἀφιέρωσες εἰς τὸν ναὸν Κυρίου, τὴν Μαρίαν. Ἡ εὐγνωμοσύνη σου καὶ ἡ προθυμία προφθάνει, ὦ! τῆς πίστεώς σου τρισολβία Ἄννα καὶ τῆς μεγαλοψυχίας ! Εἰς τὸ γῆρας σου, ἀμείωτον τὴν καλὴν ἐλπίδα βαστάζεις.

Ὅντως ἀμετάβλητον πίστεως ἦν τὸ κατορθούμενον ! Ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει : «Πίστις ἐστὶν ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». Ἐχουσα πίστιν, ὦ Ἄννα, τὴν πρόξενον τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀναπλάσεως ἔτεκες. Ἡ ἀμαυρωθεῖσα εἰκὼν Θεοῦ πρὸς τὴν οἰκείαν εὐπρέπειαν ἐπανῆλθε καὶ τὴν στολὴν τοῦ Φωτὸς ἐνδύεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἐτεκες τὸ ἀναφώνημα τῶν προφητῶν, τὴν Θεοτόκον, τὸ ἐκπλήρωμα τῶν Θείων χρησμῶν. Ὡ! τῆς καλῆς σου εὐτεκνίας

τρισμακακαρία Ἄννα, διὰ τῆς ὁποίας λαμβανόμεν τὰ ὑπὲρ νοῦν ἀγαθὰ.

Ὡς ἄλλη γυνὴ τῆς παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου συγκαλεῖς τὰς φίλας λέγουσα: «Δεῦτε συγχαρητέ μοι καὶ εὐφράνθητε, ὅτι τὴν Θεοτόκον βαστάζω καὶ γαλακτοτροφῶ. Δεῦτε ἴδετε τὴν ἐξ ἀκάρπου κοιλίας τεχθεῖσαν».

Ψάλλατε μετ' εὐφροσύνης, σὺν ἐμοὶ εὐχαριστήσατε τῷ Κυρίῳ. Ἴδου ἡ προσευχὴ εἰς ἔργον κατέληξε. Ἴδου ἡ Θεοτόκος ἐν μέσῳ ἡμῶν, τὸ ἀμόλυτον σκεῦος, τὸ φωτοδόχον δοχεῖον, ἡ ἀγία καὶ ἐπιθυμητὴ γῆ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ΑΛΗΘΕΙΑ (= ὁ Χριστός, ὁ Ἐμμανουήλ) ἀνέτειλεν !

Ἄγία Γῆ (= Ὑπεραγία Θεοτόκε) ὅπου ἐμποδίζονται πόδες μετὰ ὑποδημάτων νὰ βαδίσουν, δηλαδὴ λογισμὸς καλυπτόμενος μὲ ἀπιστία καὶ ἀμφιβολία, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄγία Ἄννα, ἔφερες εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐπέκεινα πάσης μακαριότητος, τὴν γαλακτοτροφήσασαν τὸν Χριστόν, τὸν ἀναβαλλόμενον Φῶς ὡς ἱμάτιον.

Διὰ τῆς πτώσεως – παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ, ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ἀνάξιος τῆς κηδεμονίας τοῦ Θεοῦ. Ἔγινες Θεόφρων Ἄννα, μήτηρ τοῦ ὠραιότατου ὠραιίσματος τῶν ὠραίων – τῆς Θεοτόκου λέγω – τούτου τοῦ ὑπερτάτου ἐγκαλλωπίσματος τῶν καλῶν.

Ὡ! ἀγιώτατον βλάστημα (= ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς). Χαίροις Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὅτι διὰ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν, ἀψευδῆ τὰ σύμβολα τῆς Ἀναστάσεως ἡμῶν ἔχομεν!

Διὰ τῆς ἀειμακαρίστου καὶ ἀειπαρθένου κόρης ὑμῶν, ἐλπίζομεν βασιλείαν Οὐράνιον. Ταύτην ἔχομεν ὑπέρμαχον στρατηγόν ! Καινὴ εὐφροσύνη σήμερον ἐπὶ τῇ κοιμήσει σου, μακαρία Ἄννα. Ποῖος δὲν χαίρεται μυστικῶς; Ποῖος δὲν ἀγάλλεται; Ποῖος δὲν εὐφραίνεται πνευματικῶς; Ποῖος δὲν πανηγυρίζει πνευματικῶς;

Κοίμησις τῆς θεοφιλοῦς Ἄννης !

Τό υπόδειγμα τῆς εὐσεβείας, τό τέμενος τῆς σωφροσύνης, τό ὄχημα πάσης ἀγιότητος, πρὸς τόν Κύριον σήμερον κατοικίζεται. Τό σεμνολόγημα τῶν μητέρων ἀπεκδύεται τόν νῦν αἰῶνα. Τόν υπερήφανον αὐχένα τῆς ψυχῆς κλίνομεν Χριστῶ, τόν ἀλαζόνα λέγω τῆς φιλαυτίας λογισμόν καί οὕτω εὐπρόσδεκτος ἡ σωματική γονυκλισία !

Μεγάλα μυστήρια καί δῶρα σήμερον !

Ἐκδίωξον τήν ραθυμίαν, μή ἀθετήσης τὰς θείας δωρεάς. Ἄφες εἰς τήν γῆν τὰ ἐπί γῆς. Τί περί τὰ γήϊνα, περιττά καί μάταια τυρβάξεις; «Ἄφες τοὺς νεκρούς θάπτειν τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς» - λέγει ὁ Κύριος. Νεκρόν εἶναι πᾶν τό φθειρόμενον. Εἰς οὐρανοὺς ἄνελθε. Εἰς οὐρανοὺς μετοίκησον τήν ψυχὴν σου. Μὲ ἐγκράτεια καί εὐχὰς ἀγνίζου. Εἰς θεολογίαν καί ἀληθογνωσίαν καί θεοτοκοφιλίαν πλατύνου. Εἰς καιρόν ἐνόχου σιωπῆς καί οἰκουμενιστικῆς θυέλλης μαχητῆς γενοῦ, ὁμολογητῶν ἔργα ζήλωσον, φεῦγε τήν κοινωνίαν φθοροποιῶν κακοδόξων ποιμένων (ψευδοδιδασκάλων) καί ἀκολουθοῦντας αὐτούς. «Πολλά ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης Ἰησοῦ Χριστοῦ!». Πολλά! Μύρια, ἄπειρα, ἀπειροαναρίθμητα τὰ θαυμάσιά Σου Πανυπέραγνε, ὀλόφωτε Κεχαριτωμένη μήτηρ Ἰησοῦ Χριστοῦ !

Ἄγια Ἄννα, αὐλίζεσαι ὅπου ἦχος ἄπαστος ἐορταζόντων. Τήν σὴν θυγατέρα ὕμνοῦσιν ἐν θριαμβευούσῃ καί στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ. Ὅντως ταύτην μεγαλύνουσι ὡς τεῖχος ὄχυρόν, ὡς κραταῖον ὄπλον, ὡς καύχημα παρρησίας.

Ἐπί τῆς παρουσίας ἐορτῆς τῆς κοιμήσεώς σου, τρισμακαρία Ἄννα δεόμεθα μή παρίδης ἡμᾶς τοὺς κλυδωνιζομένους. Μετὰ τοῦ προφήτου Ἰωὴλ ἀναφωνοῦμεν: «Τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε». Πᾶσα φιλόθεος ψυχὴ καυχᾶται διὰ τό υπερπόθητον ὄνομα τῆς θυγατρὸς σου.

Εὐλογος ἡ αἴτησις, καλὴ ἡ προσδοκία, ἀδιάψευστος ἡ ἐλπίς !!

Τιμήσωμεν τήν κοίμησιν σήμερον τῆς πρώην στείρας, τῆς τεκούσης τήν αἰτίαν τῆς πολυγόνου ἀφθονίας τῶν ἀγαθῶν.

Δοξασμένον τό μνημόσυνον ταύτης παρατείνεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀναφαίρετον διαμένει τό κλέος. Μακαρίζομέν σου ἅγια Ἄννα τό ἐν ἀρετῇ καί πίστει εὐδόκιμον. Ἐτίμησας καί ἠγάπησας τόν Δημιουργόν πάντων τῶν ὄντων. Διηκόνισας τό μυστήριον, γενομένη μήτηρ τῆς μητρός τῆς Ζωῆς. Ἐδοξάσθη ἡ σὴ μνήμη θεόρφων Ἄννα, ὅτι διὰ τῶν οἰκείων ἔργων ἐδόξασας Θεόν.

Ἐμεγαλύνθησ τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῆς Χάριτος, ἐπειδὴ τὴν ψυχὴν σου ἀξία τοιαύτης ὑποδοχῆς κατεσκεύασας. Δέν παρεσύρθης πρὸς δουλοπρεπῆ ταπείνωσιν τῶν ἡδονῶν.

Προσφέροντας τὰ δῶρα εἰς τόν ναόν ὁ Ἰσακείμ ἔλεγε: «Ἔστω τό τῆς παρουσίας μου παντί τῷ λαῷ καί τό τῆς ἀφέσεώς μου Κυρίῳ τῷ Θεῷ».

ᾠ! πλοῦτου Πίστεως πού θησαυρίζει τὴν ἀκένωτον ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν !

Ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις τοῦ δικαίου Ἰσακείμ ἐφεῦρε τοῦτο καί ὅλη τὴν παρουσία του ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ φθόνος τῶν Ἰουδαίων, ἐμποδίζει τόν δίκαιον νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρα διότι ἦτο ἄτεκνος. Διαβολικόν τοῦτο τό παράγγελμα. Ἀλλὰ καί τοῦ ἀτέκνου Κάϊν δέν ἐγένετο δεκτὴ ἡ θυσία του διὰ τὴν κακὴν προαίρεσιν αὐτοῦ. Δεῖγμα δέ; Ὅτι ἐδέχθη ὁ Θεός, τὰ δῶρα τοῦ Ἄβελ, εἶναι τό ἐξ οὐρανοῦ κατελθόν πῦρ ἐπὶ τό ὄλοκαύτωμα.

Ἄδυνατοῦμεν ἅγιοι προπάτορες Ἰσακείμ καί Ἄννα εἰς κατανόησιν τῶν θείων μεγαλείων. Διὰ τοῦ καινοῦ τούτου τόκου (τῆς Ἀνυμφεύτου Νύμφης καί Αἰεπαρθένου Μαρίας) ἡ ὑπερκόσμιος ἀνακαίνησις τῆς ἀνθρωπότητος οἰκονομεῖται.

Δι' εὐδοκίας τῆς κάτω, ἡ εὐφροσύνη τῶν ἄνω πραγματεύεται εἰς τὴν χοϊκὴν φύσιν.

Διὰ τῆς θυγατρὸς σου, πανολβία Ἄννα, ὁ Θεός ἐπὶ γῆς ἔρχεται καί ἡ ἐν οὐρανοῖς κατάπαυσις ἐτοιμάζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦ θαύματος τῆς τεκνοποιίας σου ἅγια Ἄννα, τό θαυμαστότερον μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀνακαλύπτεται. Ἡ νεκρωμένη κοιλία

σου πρὸς τεκνογονίαν ζωογονεῖται, εὐλογημένη Ἄννα καὶ ὁ παρθενικός ὑπὲρ φύσιν τόκος καινοτομεῖται. Τὸ ἐν θαῦμα προτρέχει τοῦ θαύματος, ὅτι παρθένος Μαρία ἔτεκε καὶ πάλιν μένει Παρθένος. Ἡ νεοποίησις τῆς στείρας Ἄννης προτρέχει τῆς παρθενικῆς κυήσεως τῆς Μαρίας.

ᾠ! παράδοξος βλάστησις ἀγόνου κοιλίας τῆς Ἄννης, προτρέχουσα τοῦ ὑπὲρ λόγον τόκου, προτρέχει τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν κυοφορίας. Χαῖρε θεόφρων Ἄννα ὅτι ἐκ σοῦ ἡ Παρθένος Μαρία. Ἐκ δὲ τῆς Ἀειπαρθένου, Θεός σωματικῶς. Ἡμεῖς τί; Καρποφορήσωμεν πράξεις ἀγαθὰς καὶ λόγους θεοφιλεῖς, ὁ μὲν ὕμνους, ὁ δὲ κατάνυξιν, ἕτερος εὐχήν, ἄλλος ἀγάπην !

Πάντες τὰ τοῦ Θεοῦ, πάντες ἐγκράτειαν, πάντες ταπεινοφροσύνην, πάντες ὀρθοδόξως φρονοῦντες καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες !

Ἑορτὴν σήμερον ἐπιτελοῦντες ἐρευνήσωμεν ἑαυτοὺς. Φύγωμεν τὴν πλατεῖαν ὁδὸν τῆς φιληδονίας, φιλοδοξίας καὶ φιλαργυρίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐνόχου σιωπῆς, ὅταν ἡ ὀρθόδοξος Πίστις προδίδεται.

Ἔργον μοναχοῦ: «μηδὲν τὸ τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον» κατὰ τὸν ὁμολογητὴν ὁσ. Θεόδ. Στουδίτην. Οἱ ἅγιοι ὀσιομάρτυρες ἐπὶ Βέκκου, οἱ Ἀγιορεῖται ὁμολογηταί, μᾶς ὑποδεικνύουν τὴν ὁδόν. Ἡ ἕτερα ὁδὸς τῆς ἐνόχου σιωπῆς καὶ κοινωνίας μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὀδηγεῖ εἰς τοὺς τυμπανιαίους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας ὀσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Χαῖρε, ἡ τῆς χάριτος ἐπώνυμε Ἄννα, ἡξιώθης ν ἀκούσης ἀγγελικὴν φωνὴν λέγουσα: «Ἐπήκουσεν ὁ Θεός τῆς δεήσεώς σου, θά συλλάβῃς καὶ θά γεννήσῃς καὶ λαληθήσεται τὸ σπέρμα σου, ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ».

ᾠ! θεῖα λόγια καὶ ξένον ἄκουσμα καὶ λάλημα ! « Λαληθήσεται τῇ οἰκουμένῃ τὸ πολυθρύλλητον καύχημα, ἡ θεοτόκος λέγω, ἡ μόνη διαβόητος καρποφορία σου, ὦ Ἄννα ! Λαληθήσεται πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ τὸ περιώνυμον ἐγκαλλώπισμα τῶν κτισμάτων.

Λαληθήσεται, τὸ λάλον στόμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως , ἡ ἀειπάρθενος Μαρία !

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς!

Τρισολβία Ἴβνα καρποφορεῖς τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀρετῶν τῷ Θεῷ.
Λαληθήσεται καὶ μεγαλυνθήσεται ἐν ὅλῃ τῇ Οἴκουμένη, ἡ
κεχαριτωμένη Μαρία, ὧ μακαρία Ἴβνα !

Λαληθήσεται εἰς πολὺγλωσσα ἔθνη, εἰς σοφοὺς καὶ ἀσόφους, εἰς
ἱερεῖς καὶ δικαίους. Λαληθήσεται ὁ καρπὸς τῆς φιλοθέου
προαιρέσεώς σου !

Ὅμως μέ κόπους καὶ πόνους καὶ ταπείνωσιν ἀνταποδίδει τὰ θεῖα
δῶρα ὁ Κύριος. Μέ κατὰ Θεὸν πόνους, πτερούμεναι αἱ εὐχαί,
ἀναβιβάζονται πρὸς Θεόν. Μέ πόνους ἀποκτῶνται αἱ ἀπολαύσεις
τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν.

Μέ κόπους καὶ ἰδρῶτες ἢ ἀνάβασις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀπόλαυσις
τῆς αἰώνιου τρυφῆς. Πρέσβευε Θεῷ μακαρία Ἴβνα, ἵνα ποθήσωμεν
καὶ ζητήσωμεν καὶ μέ ταπεινοὺς πόνους θυσαυρίσωμεν τὸν
πλοῦτον τῶν ἀδαπανήτων ἀγαθῶν, τὰς δωρεὰς τοῦ μεγαλοδώρου
Δεσπότη. Προσφέρομεν ὀλίγα καὶ λαμβάνομεν τὰ ἄπειρα καὶ
αἰώνια.

Θεόφρων Ἴβνα ἐντρυφᾶς μετὰ πάντων τῶν ἀγίων εἰς οὐράνιον
Νυμφῶνα. Δόξα καὶ καύχημα καὶ ἀδιάλεπτος ὑμνολογία παρὰ τῶν
ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ ἀγίων, ἡ ἐκ σοῦ τεχθεῖσα θυγάτηρ, ὧ
τρिसολβία Ἴβνα!

Τιμιωτέρα γάρ Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ ἢ Ἄειπαρθένος Ἴβασσα, θεοτόκος Μαρία. Οὐ γάρ ὡς ἐν
ἀρραβῶνι ἀπολαμβάνεις τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τῆς,
σῆς θυγατρὸς, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Τὸ διάπυρον τῆς
φιλοθείας σου, ὑμνοῦμεν καὶ εὐφημοῦμεν.

Τὴν πρόξενον τῶν αἰώνιων δωρεῶν εὐχαριστοῦμεν. Κοινή ἡ ἑορτὴ
καὶ πανηγυρις τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων !

Μηδεὶς ἀμέτοχος τοῦ κοινοῦ τούτου ἐντρυφήματος καὶ
καυχήματος!

Κατά τό ὄνομά σου, μακαρία Ἄννα, οὕτω καί ἡ ξένη εὐωχία.
Ἐφερες εἰς τό κόσμον, τήν μυστική αὐγή (= θεοτόκον), ἡ ὁποία
ένέτειλε τόν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης Χριστόν!

Αὐτόκλητοι οἱ φιλόχριστοι καί θεοτοκόφιλοι παραγίνονται καί
ὑμνοῦσι τήν τέξασαν τήν θεοτόκον, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τελειότης τῶν
έν ἀρετῇ, τῶν ἀρχόντων καί ἀρχομένων ἡ εὐταξία, τό
ἐγκαλλώπισμα τῶν Παρθένων, ὁ στέφανος τῶν μητέρων, ἡ
εὐτεκνία τῶν ἀτέκνων.

Ἐκ ρίζης εὐγενοῦς, καρπός εὐγενέστατος ! Ἐξ ἀγαθῆς γυναικός,
ἀγαθώτατον κλῆμα, ἡ θεοτόκος Μαρία. Ἐξ ἀνελπίστου γεωργίας, ἡ
ὑπέρ ἔννοια καρποφορία.

ᾠ! Ἁγία Ἄννα, καρπός προσευχῆς σου καί ἔργων ἀγαθῶν, ἡ σὴ
θυγάτηρ, ἡ ὁποία δοξάζεται καί ὁμολογεῖται πανταχοῦ. Δαυῖδ ὁ
προφήτης ἀναφωνεῖ: «Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σοῦ, ἡ πόλις
τοῦ Θεοῦ». Δεδοξασμένα ὑπέρ πᾶσαν διηγουμένην δόξαν.
Δεδοξασμένα καί τετιμημένα καί ποθητά εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Διά ταῦτα πάντες οἱ Χριστιανοί εὐφραίνονται. Ὁδεύοντες πρὸς τήν
μυστικήν τράπεζαν τοῦ Οὐρανίου Ἄρτου, τό ἀναπτόμενον
καρδιακόν πῦρ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ μακαρία
Ἄννα παρακινεῖ ἡμᾶς καί ἀναφωνοῦμεν τόν λόγον τοῦ ἄσματος
ἄσμάτων: «Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, θεοπρομήτωρ Ἄννα, πρέσβευε
Χριστῶ, μή εἰς κρῖμα γένοιτο τὰ ΑΓΙΑ ΤΑΥΤΑ, διότι εἴμεθα ἀνάξιοι.
Ἐχοντες θάρρος καί πίστιν εἰς τήν πρεσβείαν σου, γενόμεθα Σῶμα
καί Αἷμα Χριστοῦ. Ἐχομεν ἀδαπάνητον τροφήν τήν ἐλπίδα τῆς
σωτηρίας μας» !

Χαῖρε μήτηρ Ἀνυμφεύτου Νύμφης, ἀλληλούϊα !

Εὐρήκαμεν σήμερον πολλήν ἀναψυχήν.

ᾠ! σεβασμία Μήτηρ Ἀμολύντου Κόρης. Δοξάζομεν τόν δοξάσαντά
σε Κύριον. Καί ποίαν ἄλλην βοήθειαν καί φωνήν ἀγαλλιάσεως
εὐρωμεν οἱ ἁμαρτωλοί καί λαισθότατοι παρά τοῦ Τελώνου τήν
κραυγήν ἀδιαλείπτως βοῶντες: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ

Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς» καί «Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς» καί Ἁγία Ἄννα πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα σοι Κύριε, πάντων ἕνεκεν !

Αὕτη ἡ τρισοφαῆς προσευχή ὡς ἄλλο μυστικόν «τρίπλοκον σπαρτίον» - κατά τόν προφητικόν λόγον «οὐ ραγήσεται». Ἀδιαιρετος γάρ ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ θεός ἡμῶν. «Πύλαι ἄδου οὐκ ἀφανίζου» τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν.

Τό τρίπλοκον τοῦτο «σπαρτίον» = (μικρό σχοινίον) τῆς προσευχῆς γίνεται κλίμαξ ἀναβάσεως πρὸς τόν Θεόν, γίνεται πῦρ καταφλέγον ἀμαρτίας...γίνεται τροφή ἐνισχύουσα τήν ψυχήν... γίνεται οἶνος, εὐφραίνων ψυχήν...γίνεται ἔνδυμα γάμου, ἔνδυμα φωτεινόν ψυχῆς, ἔνδυμα σωτηρίας.. Γίνεται διδάσκαλος εἰς τὸ νά χαίρη ἡ ψυχή μετά τῶν χαιρόντων καί νά κλαίη μετά τῶν κλαιόντων καί δυστυχοῦντων. Γίνεται ὁδηγός αὐτομεμψίας ...γίνεται Παράκλητος πού παρηγορεῖ τήν ἀγωνιζομένην ψυχήν λέγων: «Κράτει τόν νοῦν σου εἰς τόν ἄδην καί μή ἀπελπίζου».

Μακαρία Ἄννα, ὑπερδεδοξασμένην δόξαν ἔτεκες καί κατατρυφᾶς νῦν τοῦ ὑπερεπιθυμητοῦ προσώπου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ὁ θαυμαστός Θεός, σέ ἐθαυμάστωσε, διότι ἅπαντα τὰ θελήματα Αὐτοῦ ἐπλήρωσας.

Ἡμέρα μητρὸς θεοτόκου σήμερον !

Μήτηρ μητρὸς ἀμήτορος πρό αἰώνων, ἐπ ἐσχάτων δέ τῶν ἡμερῶν ἀπάτορος Υἱοῦ. Ἑορτή σήμερον ! Ἡ μήτηρ μητρὸς τοῦ τρέφοντος πᾶσαν πνοήν δῦει ἐν τάφῳ καί ἀνατέλλει, εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ !

Προῆλθε ἡ ἄσπορος μήτηρ (ἡ Θεοτόκος) ἐξ ἀκάρπων σου σπλάχνων, τρισολβία Ἄννα. Ἐβάστασας καί ἐγαλακτοτρόφησας τήν βαστάσασα τόν βαστάζοντα τὰ πάντα θεάνθρωπον Ἰησοῦν. Ἔχεις ἀνάμεσα εἰς μητέρας τιμητικὴν θέσιν. Ἀνέθρεψας θυγατέρα, τήν πλουτήσασαν εἰς τοὺς πιστοὺς τήν εὐφροσύνην. Ὑπερέβης διὰ

τοῦτο, πάσας τὰς μητέρας. Τῆς σῆς εὐλογίας ἀξίωσον ἡμᾶς ἁγία Ἄννα !

Μόνη τό τετιμημένον ἀξίωμα κατέχεις: Προμήτωρ Θεοῦ!

Ἐγαλούχησας τό μακάριον βρέφος, τήν μυστικήν κιβωτόν τοῦ Θεοῦ, δῶρον τό ὁποῖον λαβὼν ὁ Πλάστης καί Θεός, ἐδώρησε εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ἀνάπλασιν.

Βλέπεις χαίρουσα, τήν θυγατέρα σου, ὦ τρισμακαρία Ἄννα, δοξολογουμένη ὑπό πάντων. Ὁρᾷς τήν ἐκ κοιλίας σου, κιβωτόν τοῦ ἁγιάσματος. Παραλλάσσοντες τό Ψαλμικόν λόγιον λέγομεν: « ἄκουσον προμήτωρ Ἄννα, καί μή ἐγκαταλίπῃς τόν λαόν σου. Ἀπεμακρύνθημεν του Θεοῦ, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν. Φώτισον ἡμᾶς, πρὸς μετάνοιαν ὀλόκληρον».

Γενώμεθα Πατρός Ὑψίστου υἱοί, διὰ τόν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐσχατιᾶς προμήτωρα γνωρίσαντα. Γενώμεθα ναός Θεοῦ. Τοῦτο ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιδημίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Στολίσωμεν ἑαυτοὺς μέ ἀρετὰς καί πᾶσαν κακίαν ἐκδιώξωμεν. Μέ φιlanθρωπίαν ἀγωνιζόμενοι, ἡμεῖς οἱ ἀξιωθέντες θείας φιlanθρωπίας καί Ἀγάπης.

Ὡς οἱ ἀπόστολοι ἀναφωνοῦμεν: «ἄγωμεν καί ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ Αὐτοῦ».

Ἀπόφασιν λαμβάνοντες, διὰ θεάρεστον ζωὴν καί ἰδοὺ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθῶν καί ἀναστὰς Κύριος βοηθεῖ ἡμᾶς.

Μέ γενναίαν ἀπόφασιν διὰ μετάνοιαν καί ὁμολογίαν ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ἐορτάσωμεν τήν μνήμην σήμερον τῆς ἁγίας Ἄννης . Ὁ μέγας ὁμολογητῆς ὄσιος Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης γράφει: «Κλαύσατε – Κλαύσατε μᾶς λέγουν οἱ Πατέρες, ἄλλην ὁδὸν ἐκτός αὐτῆς, οὐδεὶς εὕρισκει».

Διὰ δακρύων κόπτονται ὀλόριζα τὰ πάθη καί διὰ δακρύων φυτεῦει ὁ θεός τὰς ἀρετὰς. «Δὸς αἷμα διὰ νά λάβῃς Πνεῦμα».

Παράκλητε Ἀγαθέ, ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονε νεουργέ τοῦ σύμπαντος, καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀμαρτίας, τῆ πρεσβεία τῆς προμήτορος Ἄννης !

Ὡ! τῆς τιμῆς εἰς σέ, ἐν οὐρανῷ μακαρία Ἄννα !

Σὺ μήτηρ τοῦ μυστικοῦ πίονος ὄρους, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀγιότητα ἰδὼν ὁ γεωργὸς ὁ Οὐράνιος Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν, ἐγεώργησε τὴν σωτηρίαν.

Ἐκ σοῦ θεόφρων Ἄννα, ἡ λυχνία ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Μετ' ἀγγέλων εὐφραίνου μακαρία Ἄννα. Ἐν οὐρανῷ αἰεὶ ἐορτάζεις ἀλλ' ἡμῶν οὐ χωρίζεσαι. Εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ θλίψεις πρὸς σέ καταφεύγομεν καὶ ἐτοιμὴ λύσιν καὶ βοήθειαν εὐρίσκομεν.

«Πολλὰ ἰσχύει δέησις δικαίας Προμήτορος ἐνεργουμένη» - καὶ πῶς ἐνεργουμένη; Ὅταν οἱ λογισμοὶ καὶ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα μας εἶναι εὐάρεστα εἰς τὸν θεόν !

Ἐνεργουμένη ὄντως, ἡ δέησίς σου ἁγ. Ἄννα, ὅταν ἡμεῖς εὐσεβῶς καὶ σωφρόνως καὶ δικαίως ζῶμεν –κατὰ τὸν ἀποστολικὸν λόγον. Τὸ «εὐσεβῶς» ἀναφέρεται εἰς τὸν θεόν, τὸ «δικαίως» εἰς τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸ «σωφρόνως» εἰς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς (τὴν ἔνδον φυλακὴν), ἡ ὁποία (καθαρότης) ἄνευ ἀδιαλείπτου εὐχῆς δέν κατορθοῦται.

Διότι ἡ ΑΓΑΠΗ- τὸ κεφάλαιον πάσης ἀρετῆς - ἐκ τῆς εὐχῆς γεννᾶται. Ἄραγε σήμερον βασιλεύομεν; δηλ. ἄξιόν τι τοῦ βασιλέως τῶν βασιλευόντων Χριστοῦ πράττομεν; Ὡς ἄλλο θυμίαμα εὐωδιάζει κατὰ τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Βλέπετε πῶς περιπατεῖτε, ὡς σοφοί, μὴ ὡς ἄσοφοι, εἰδότες ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν». Διὰ τὴν ραθυμίαν καὶ ἄγνοια καὶ λήθη ἡμῶν νύξ βαθεῖα καὶ νόσος βαρεῖα ἐπῆλθε ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ βοηθῶν, ἄγγελος φύλαξ, μακρὰν ἡμῶν εὐρίσκεται.

Ἀμαρτάνομεν διότι οὐκ ἔχομεν φόβον Θεοῦ. Ὁ θεῖος φωστήρ, ἁγ. Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει: «Αἰεὶ ἐργάζου τὴν σωτηρίαν, τὸ γῆρας

ἦλθεν, ἔξοδον ὁ κῆρυξ βοᾷ. Πᾶς εὐτρεπίζου, πλησίον ἡ κρίσις. Βίου τό κέρδος, ἐκβιοῦν καθ' ἡμέραν».

Ὅμως, τὰ πάντα εἶναι φωτεινά καί λαμπρά εἰς τοὺς δεκτικούς θείου φωτός καί μή τήν ψυχὴν μολυσμένους. Οἱ πηλινόγλωσσοι καί ἀμαρτωλοί, ὧ μακαρία Ἄννα, φρόνημα γῆϊνον ἔχομεν, ὡμοιώθημεν μέ τὰ ἀνόητα ζῶα.

Τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου εἶναι: πορνεία, μοιχεία, φθόνος, θυμός, βλασφημία, μαγεία, ἀπληστία, φιληδονία, μέθη, κενοδοξία, καλλωπισμός σώματος κ.λ.π..

Ἡ ὑμνολογία περὶ σοῦ, μακαρία Ἄννα ψάλλει: « μογοστόκος ἡ κοίμησις σου». Ἡ παροῦσα ζωὴ μόγον δηλ.κόπον,μόχθον καί πόνον ἔχει, γεννᾷ θλίψιν, κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγον τοῦ Κυρίου μας, λέγοντος: « Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε». Δηλ. κόπον τίκτουσα ἡ ζωὴ σου κατέπαυσε· τὴν 25ην Ἰουλίου ἀνεχώρησας διὰ τὴν ἀνέσπερον ἡμέρα, ὡς φρονίμη Παρθένος.

Χαῖρε τρισολβία Ἄννα! Ἡ Κεχαριτωμένη θυγάτηρ σου, τὸ συμπέρασμα Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, ἡ ἐκ σοῦ παραδόξως τεχθεῖσα Θεοτόκος μετὰ σοῦ πάντοτε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Παραδείσου. Ἐξ αὐτῆς, τῆς θεόπαιδος Μαρίας σάρκα λαβὼν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος γέγονε, ὁ κατὰ γενεάν ἐμφανιζόμενος εἰς προφήτας καί δικαίους. Χαῖρε μήτηρ τῆς μόνης μητρός Θεοῦ, τῆς προσκυνητῆς εἰς τοὺς αἰῶνας καί ἐπαινουμένης εἰς ἀπεράντους αἰῶνας.

Μακαρία Θεόφρων Ἄννα, χαῖρε ὅτι πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς μεγαλειότητος τῆς σῆς θυγατρός, διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ταπεινοί, Χριστοῦ φωτισωτῆριον γέννησιν εὐσεβοπρεπῶς προσκυνοῦμεν καί τὴν φωτόμορφον ὀρθόδοξον πίστιν κατέχομεν βαπτιζόμενοι εἰς ἀγιοποιόν καί τριφεγγές βάπτισμα, μεταλαμβάνομεν δὲ ἀληθινοῦ καί ἀθανάτου ἄρτου.

Διὰ τῆς σῆς θυγατρός εὐλογημένη Ἄννα, οἱ φιλόχρυσοι φιλόχριστοι γίνονται καί οἱ φιλάργυροι φιλάνθρωποι καί φιλόπτωχοι γίνονται οἱ φιλόπλουτοι.

Εἶπεν ὁ ἄγγελος: « λαληθήσεται τό σπέρμα σου δηλ. ἡ θεοτόκος ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ» καί βλέπομεν πολλές τῶν χρυσοφορουσῶν γυναικῶν νά ζοῦν μέ μετάνοια, μελανοφοροῦσαι καί τριχινοφοροῦσαι.

Ἐμνήσθημεν, τῆς κεχαριτωμένης κόρης σου καί εὐφράνθημεν !

Ἁγία Ἄννα εἰς τήν πρεσβεία σου ἐλπίζομεν, βοήθησον ἡμᾶς τοὺς νυκτοβαδίζοντας (σκότος γάρ ἡ ἐμπαθῆς ζωή).

Εἶδομεν τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ἐπί σέ. Γενοῦ εἰς ἡμᾶς συνοδοιπόρος, εἰς ὁδόν θεογνωσίας. Ὀφείλομεν πάντες οἱ Χριστιανοί, εὐχαριστίας εἰς τήν μακαρίαν συζυγίαν τῶν δικαίων Ἰωακείμ καί Ἄννης.

Δι ὑμῶν προσέφερε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δῶρον τῷ θεῷ, τό ἀνώτατον πάντων τῶν δῶρων, τήν θεοτόκον λέγω, τήν μόνην ἀξίαν τοῦ Δημιουργοῦ. Βλέπε φιλεόρτων δῆμος, θαυμάτων θαύματα καί παραδόξων παράδοξα. Ἡ κοίμησις σου ἁγία Ἄννα γίνεται νέα ἀφορμή ἀδολεσχίας – μνήμης τούτων.

Ἀγάλλου μακάριον ζεῦγος Ἰωακείμ καί Ἄννα. Ὁ Κύριος εἶπεν: «Ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς». Ἡ σῶφρων καί ὀσία ζωῆς σου, τό κειμήλιον τῆς παρθενίας δηλ. τήν θεοτόκον ἔφερε εἰς τόν κόσμον. Στεριώσεως γέννημα, παρθενία τίκτουσα. Ἔσπειραν ἑαυτούς εἰς δικαιοσύνην (Ἰωακείμ καί Ἄννα καί ἐθήρισαν καρπὸν ζωῆς).

Εὐφραίνου πανολβία Ἄννα, ὅτι θῆλυ ἔτεκες, τήν πύλην τοῦ Φωτός, τήν μητέρα τοῦ Θεοῦ. Οἱ ὁμολογοῦντες τήν θυγατέρα σου θεοτόκον, εὐλογοῦνται ἀπὸ τόν θεόν, οἱ ἀρνούμενοι κληρονομοῦσι κατάραν.

Δεῦτε φιλέορτοι πανηγυρίσατε δῶρα φέροντες. Δῶρον κάλλιστον εἰς παρθευόντας ἡ ἀφθαρσία, εἰς συζύγους ἡ σωφροσύνη, εἰς πλουσίους ἡ ἐλεημοσύνη, εἰς πένητας ἡ εὐχαριστία, εἰς ἄρχοντας ἡ δικαιοσύνη, εἰς ἱερεῖς ἡ ὀσιότης, εἰς ὄλους ἡ κατὰ θεόν ζωή!

Μέ τοιαῦτα δῶρα ἐορτάσωμεν! Ἐπί τῇ κοιμήσει σήμερον τῆς ἁγίας Ἄννης, εἶπωμεν μετὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ: «Θάρσει καί εὐφραίνου ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαί σοι». «Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι (Ἰωακείμ καί Ἄννα) καί ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν». Πρόσωπον ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος φέρει ἡ δυάς αὐτή !

Βλέπε ἀγαπητέ καί μή ραθυμῆσης πρὸς τὴν ἔρευναν τοῦ θείου λόγου. Λέγει ὁ προφήτης εἰς Παροιμίας: « Ἄμελγε γάλα καί ἔσται βούτυρον». Εἰς τὸν παράδεισον αὐτῆς δηλ. τὸν κῆπον, προσευξαμένη ἡ Ἄννα, παράδεισον δηλ. τὴν Θεοτόκον ἔτεκε, μακαριώτερον τοῦ πρώτου παραδείσου. Εἰς τὸ ἄσμα ἁσμάτων: «Ἐτρύγησα σμύρνα μετὰ ἀρωμάτων μου». ὦ! ἀρώματα πίστεως , ἀγάπης, ταπεινώσεως, ἀγιότητος τῆς σῆς θυγατρὸς ἁγία Ἄννα !

Ἡ ψυχὴ σου χαίρεται εἰς τὰ φωτειδῆ σκηνώματα τοῦ παραδείσου. Χαῖρε ἡ καταξιωθείσα τῆς αὐτοπροσώπου θέας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ πάλαι μισητός θάνατος νῦν μακαρίζεται καί αἴτιος γίνεται πανηγύρεως. Ὁ θάνατος, τὸ ἄτρεπτον τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος. Λέγει ἡ Γραφή: « Μὴ μακάριζε ἄνδρα πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ». Τρισολβία Ἄννα, ἐν ἀγαλλιάσει ἀπολαμβάνεις ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Λέγει ἡ Αὐτοαλήθεια: «ὅπου ἐγὼ εἶμι, ἐκεῖ καί ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται».

Ἡμεῖς ἐκλείσαμεν τὸν παράδεισον, διὰ σοῦ ἁγία Ἄννα προοίμια σωτηρίας γνωρίζομεν.

Μακαρία σύ, ὅτι τὴν παμμακάριστον καί ἀειμακάριστον Ἄειπάρθενον ἔφερες εἰς τὸν κόσμον, τὸ μόνον ἐπί γῆς ἡμῶν παραμύθιον.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἐορτάζομεν θεαρέστως; Εἰς τὰς ψυχὰς μας κατοικεῖ ὁ Κύριος ; Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ παραμένει συνεχῶς ἐντὸς τῆς καρδίας ἡμῶν;

Πορευόμεθα ὡς τέκνα φωτὸς καί ἡμέρας; Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἠσαΐου ἀπευθύνεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του καί ἀναγνωρίζει Αὐτὴν διότι κάθε Χριστιανὸς φέρει εἰς τὴν καρδίαν του,

τό θεῖον ὄνομά Του: «Λαός, οὗ τὸ ὄνομά Μου ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν» (Ἠσ. 51,7).

Μακάριοι οἱ νήφοντες κατὰ θεόν, οἱ αἰεὶ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς, μνήμην θεοῦ. Μετὰ τυμπάνων ἐορτάσωμεν. Νεκροῦντες τὰ μέλη τὰ ἐπί γῆς, ἐκκλίνοντες κακίας καὶ ποιοῦντες ἀγαθὰ. Τοῦτο ἐστὶ τὸ μυστικὸν τύμπανον !

Χαῖρε εὐλογημένη Ἄννα, ὅτι τὸ ἀδαπάνητον πέλαγος τῆς χαρᾶς ἔτεκες. Ἐνίσχυσον ἡμᾶς θεοπρομήτωρ Ἄννα, ἵνα τὴν μνήμην ἡμῶν ταμεῖον τῆς θυγατρὸς σου κατασκευάσωμεν, ἀγνίζοντες πάντοτε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐκκλίνοντες κακῶν καὶ ποιοῦντες τὰς θείας ἐντολάς !

Ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, μακαρία Ἄννα, πῶς φωτισθήσεται; «Ζῶ ἐγώ – λέγει Κύριος- καὶ τοὺς δοξάζοντάς Με δοξάσω». Ἐπικαλούμεθα τὸ σὸν θυγάτριον ὦ Ἄννα, πᾶσαν τὴν βιωτικὴν μέριμναν ἐκδιώκοντες. Ἀξίως τὴν οὐράνιον κατοικίαν κατοικεῖς. Ἀξίως εἰς τὴν ἄνω πόλιν εὐφραίνεσαι, σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις ὑμνούντων τὴν ἔμψυχον πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν σὴν θυγατέρα !

Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, ἵνα θερμανθῇ ὁ πόθος καὶ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὴν θυγατέρα σου καὶ εὐαρέστως εἰς θεόν καὶ ἀνθρώπους τὸ βίον ἡμῶν τὸν ὑπόλοιπον διέλθωμεν, φυλάττοντες τὴν ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τοῦ «Πηδαλίου», τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ εὐαγγέλιον μετὰ τὰ Εὐαγγέλια, κατὰ τὸν ὄσιον Νικόδημον τὸ ἀγιορεῖτην.

Πᾶσα φιλόθεος ψυχὴ σήμερον χαίρεται. Ὦντως ἡ ἐορτὴ σου, ὑπόθεσις ἀληθινῆς εὐφροσύνης ! Χαρὰ ἀναλλοίωτος καὶ ἀναφαίρετος ! Ἀναπαύου ἐν σκηναῖς δικαίων, τρισευδαιμῶν ψυχῆ (ἀγ. Ἄννης) ὅπου ὁ Θεὸς πάσης παρακλήσεως καὶ εὐλόγησον ἡμᾶς ἐπ' ἐλπίδι ἀληθοῦς μετανοίας. Σὺ τοῦ ἀληθινοῦ ΠΑΣΧΑ μεταλαμβάνεις. Ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς τοῦ ὑπομένειν διὰ τὸν Χριστόν. Ὦντως τὸ γυναικεῖον φύλον σεμνύνεται καὶ χαίρεται ἐπὶ τῇ ἐορτῇ σου ταύτῃ καὶ πρὸς εὐανδρίαν πνευματικῶν ἀγώνων ἐνθαρρύνεται. Ἡ θυγατέρα σου, ἡ Θεομήτωρ, τὸ θῆλυ γένος πρώτη καὶ μόνη ἐδόξασε, τὴν ὁποῖαν ἀδυνατεῖ νὰ ἐγκωμιάσῃ λόγος

άνθρώπινος. Ἀξιέπαινε Ἄννα, τὰ ὑπερυῆ προτερήματα τῶν ἀρετῶν σου νοερῶς περιφέροντες, δοξάζομεν τὸν Κτίστην τοῦ παντός.

Μεγάλη ἡ εὐδοκίμησις τῶν ἀριστευμάτων σου! Διὰ τοῦτο ἀπολαμβάνεις τὰ ὑπὲρ ἀνθρωπίνην ἔννοιαν ἀγαθὰ! Κληρονομίαν ἔλαβες τὰ ὑπερκόσμια βραβεῖα, τὰ ὑπέρλαμπρα ἔπαθλα! Διὰ σοῦ δοξάζομεν παρθενίαν τίκτουσα. Διὰ σοῦ δοξάζομεν μίξιν θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, μίξιν πάθους καὶ ἀπαθείας, μίξιν ζωῆς καὶ θανάτου! Μνημονεύομεν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν, Ἀναστάντα τριήμερον.

Σὺ εἶ ἡ τεκοῦσα τὴν νοητὴν Γαλαάδ δηλ. τὴν θεοτόκον κατὰ τὸν προφήτην Ἰερεμίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἱαματικὴ καὶ σωτήριος ρητίνη, ὁ Χριστός !

Μετά τοῦ ὑμνωδοῦ ἀναφωνοῦμεν: «Ὑμνους ὑφαίνειν καὶ ψάλλειν μέ προθυμίαν ψυχῆς, ἐργῶδες ἐστί (= δυσκολοκατόρθωτον), ἀλλὰ δίδου ἡμῖν δύναμιν ὅσο βαστάζει ἡ προαίρεσίς μας. Σθένος καὶ δύναμιν χάρισέ μας διὰ νά παραμείνωμεν ἕως τέλους ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζοντες, Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον !

Ραθυμοτόκοι, βιωτικά μέρημα ἀφανίζονται ἀπό προσώπου ἀδιαλείπτου εὐχῆς, θεόφρων Ἄννα. Χαῖρε χαρά καὶ τὴν ἐν Κυρίῳ ἀγαλλίασιν. Εὐφραίνου, ὅτι τῶν ἐπιγείων καὶ φθαρτῶν ἀνεχώρησας καὶ κληρονομεῖς τὰ ἄφθαρτα.

Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἂν νεκρωθῶμεν πρὸς τὴν ἀμαρτία θά ζήσωμεν μέ τὸν Χριστόν αἰωνίως. Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανῷ ἔχοντες περιφρονήσωμεν τῶν γηϊνῶν !

Λέγει ἡ Γραφή: «Λαλεῖτε ἀνθρώποις δικαίους». Διὰ τοῦτο, σέ ἐπικαλούμεθα ἀγία Ἄννα, ἵνα γένηται εὐθεῖα ἡ ὁδός ἡμῶν. Ἡ ψυχὴ μας διὰ τὴν ραθυμίαν καὶ πᾶσαν κακίαν, ἀκούει τὸν λόγον τοῦ προφήτου Ὡσηέ: «ὦ πόλις (=ψυχὴ) ἐργαζομένη μάταια».

Τὸ πρῶτον ἔργον εἶναι τὸ νά δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωὴν μας, νά ἔχωμεν ἀγία ζωὴν, συμφώνως μέ τὸ Εὐαγγέλιον.

Οἶμοι! Τόν ναόν Σου Κύριε κατέστρεψα (= ψυχὴν καὶ σῶμα ἐμόλυνα ἀμαρτάνων), τὸ πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον ἐλύπησα.

ὦ! Θεία φωνὴ τῆς γλυκυτάτης θυγατρὸς σου μακαρία Ἄννα! «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Θαυμαστός ὁ μετεωρισμός κατὰ τὸν Δαυΐδ: «θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης».

ὦ! νοητὴ θάλασσα, ἡ θυγάτηρ σου Ἄννα! Ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς νὰ λέγωμεν: «Σὸς εἶμι Κύριε, ὅτι τὰ δικαιώματά Σου ἐξεζήτησα».

Τρισευλογημένη, χαριτόβρυτε Ἄννα, βοήθησον ἡμᾶς διὰ νὰ ἐπικαλούμεθα τὴν θεοτόκον. Τοῦτο ἄξιον καὶ πρῶτον δικαίωμα διὰ νὰ λάβωμεν τὸ σωστικὸ φῶς εἰς τὴν ἔρημη καὶ κενὴ ἀπὸ ΑΓΑΠΗ καρδιά μας.

Ἐνίσχυσον ἡμᾶς, ὅταν πίπτωμεν νὰ ἀνιστάμεθα. Χάρισέ μας μέ τὴν πρεσβεία σου τὸ εὐλογημένο δῶρο τῆς ἀδιαλείπτου εὐχῆς.

Ἡ ἑορτὴ σου, ἁγία Ἄννα ἐξέστησεν ἡμᾶς. Ὡς ὁ Πέτρος ἐν Θαβῶρ ἀναφωνῶμεν: «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς, ὧδε εἶναι».

Οἱ ἅγιοι ἐρμηνεύουν ὅτι οἱ τρεῖς σκηνές πού εἶπε ὁ Πέτρος «Σοὶ Κύριε μίαν σκηνὴν καὶ Μωϋσῆ μίαν καὶ Ἥλιαν μίαν», τὰς τρεῖς τάξεις σωτηρίας σημαίνουν, τῆς πράξεως τῆς θεωρίας καὶ τῆς θεολογίας. Ἡμεῖς ἀρχὴν ποιοῦμεν ἀπὸ τὴν σκηνὴν τῶν τελωνικῶν στεναγμῶν: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ». Τύπτοντες νοητῶς καὶ αἰσθητῶς καρδίαν καὶ στῆθος κράζομεν καὶ τὸ : «Δώρησαι μοί, Κύριε, του ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου».

Μνημονεύσομεν τὸν πατερικὸν λόγον: «Σήμερον ἐπίστρεψον, σήμερον μετανόησον, σήμερον κλαῦσον» !

Ἡ τριπλῆ αὕτη «μυστικὴ σκηνὴ τοῦ σήμερον» προφυλάσσει ἡμᾶς ἀπὸ παντός κακοῦ καὶ υἱοῦς φωτὸς ποιεῖ τοὺς πρὶν ἐσκοτισμένους.

Ἄγία Ἄννα! Φώτισον ἡμᾶς νὰ προσευχώμεθα συνεχῶς διὰ τοὺς μηδέποτε προσευχομένους. Ὀλβία μήτηρ Ἄννα, ὀλβιωτάτης Μητρὸς, ἐξ ἧς ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς, χαῖρε ! Ἡ θυγάτηρ

σου, ἡ πανύμνητος Μαρία, ἡ ἀπολύτρωσις τῶν ἀπολλυμένων, ἡ τεκοῦσα τῶν πάντων ἀγίων ἀγιώτατον Λόγον, ἔγινε δοχεῖον τῆς θεότητος, τὰ «δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος κατέχουσα, μέ τις Παντοδύναμες πρεσβεῖες της , τοὺς ἀξιους πιστοὺς τῷ Κυρίῳ ἐνώνει !

Ὡ! τῶν ὑπερφυῶν πραγμάτων. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐπιστρέφει εἰς τὴν ποιμνὴν τοῦ Καλοῦ Ποιμένος. Ἡ αἰρετικὴ δύσις παραμένει εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πλάνην. Μὲ ἀσέβεια συμπεριφέρεται εἰς τὴν ἐκ σοῦ τεχθεῖσαν, ὧ πανολβία Ἄννα. Ἡ κηρύσσει αὐτὴν (= τὴν θεοτόκον ἰσόθεον, μέ τὸ δόγμα τῆς ἀσπίλου συλλήψεως) ἢ τὴν κατεβάζει εἰς τὸ ἐπίπεδο μιᾶς ἀπλῆς καὶ ἀσήμου γυναικὸς ποὺ εἶχε συζυγικὲς σχέσεις γιὰ παιδιὰ καὶ οἰκογένεια. Ὅμως, «ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν».

Ἀδιάψευστον σημεῖον τῆς ἀγιότητός σου καὶ δόξης σου τρισμακαρία Ἄννα, εἶναι τὸ ἀδιάφθορον λείψανόν σου, τὸ εὕρισκόμενον εἰς τὸ περιβόλι τῆς θυγατρὸς σου - τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω. Ταπεινοὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ ἐσμεν, ἀλλὰ πάροικοι τοῦ Ὅρους τούτου τοῦ Ἄθωνος , «περιβολίου πίνος Ὅρους» τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος δηλ. Θεοτόκου κόρης.

Ἀξίωσον ἡμᾶς νὰ διατηρήσωμεν τὴν ψυχὴν μας καθαρὴ ἀπὸ κάθε πάθος, διὰ νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ συνακολουθῇ καὶ τὸ σῶμα. Ἡ σαρκικὴ καθαρότης εἶναι τὸ εὖοσμον ἄνθος τοῦ ωραίου φυτοῦ ποὺ ἔχει τις ρίζες του εἰς τὴν ἀγνή – ἀγία καρδιά. «Ὡσπερ θυμίαμα εὐφραίνει αἴσθησιν, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀγνότητα, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εὐφραίνεται καὶ κατοικεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον» (ὄσ. Ἐφραίμ Σύρος).

Περιαύγασον – φώτισον ἡμᾶς ἀξιομακάριστε Ἄννα, ἵνα προθύμως ἵνα προθύμως καὶ ταπεινῶς πρὸς κόσμον, τὰ πάθη καὶ τοὺς δαίμονας ἀγωνισθῶμεν.

Λέγει ὁ ὄσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: « Τῷ μαχομένῳ προθύμως, οὐδεὶς μάχεται». Μακάριοι οἱ ἀλληλοευεργετούμενοι καὶ ἀλληλοευγνωμονοῦντες.

Εὐλόγησον ἡμᾶς Μήτηρ τῆς Μητρὸς τῆς Ζωῆς, ἵνα «ἀσφαλίζομεν ἑαυτοὺς διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συμπαθείας καὶ ὑπομονῆς πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας».

Ὁ πατερικὸς λόγος ὑπενθυμίζει: « Γίνου ὅμοιος τοῖς ἀδελφοῖς σου, καὶ ὄχι ἀνόμοιος μέ τὴν ὑπερηφάνειαν». Ἡ ἐν ταπεινώσει καὶ μετάνοιᾳ συμμετοχὴ μας εἰς τὴν θεία κοινωνία μᾶς ἐνώνει μέ τὸν Χριστὸν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σὴ θυγάτηρ, ὡ πολυπόθητη Ἄννα, εἰς τὸν ὄσιον Παρθένιον τοῦ Κιέβου, κατὰ τὴν ἡμέρα πού ἔλαβε τὸ μοναχικὸ σχῆμα, ἐφάνη καὶ εἶπε: « Τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα πού ἔλαβες, σημαίνει νὰ ἀγιάζης τὴν ψυχὴν σου, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου». Ἴδου συνεορτασταί καὶ ἀκροαταί, τρόπος βοήθειας πρὸς τὸν ἀποπροσανατολισμένον ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας πού ὡς ἄλλος παραλυτικὸς τοῦ Εὐαγγελίου ζητεῖ βοήθειαν λέγων τὸ: « ἄνθρωπον οὐκ ἔχω».

Χρέος παντός Χριστιανοῦ, νὰ «γίνῃ Θεοτόκος» !, μιμούμενος αὐτῆς τὰς ἀρετάς. Νὰ κατασκευάσῃ τὴν ψυχὴν του κατοικητήριον τῆς Θεοτόκου διὰ νὰ γίνῃ δοχεῖον τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ Θεός κατὰ χάριν. Ὁδεύων πᾶς πιστὸς σταυροφόρον βίον, γενόμενος «Θεοτόκος», υἱὸς σου καθίσταται μακαρία Ἄννα !

Τὸ μέγα μυστήριον τῆς καινῆς ὥδῆς, τοῦ ἄσματος τῶν ἀσμάτων δηλ. Χριστοῦ καὶ Θεοτόκου καὶ Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς ρίζης σου κατὰ τὸ ἀνθρώπινον πηγάζει, ὡ τιμία Ἄννα !

Ἐράσμιον ὄντως καὶ χαριτόβρυτον, Ἄννα τ' ὄνομά σου, τὸ ὁποῖον μεταφράζεται ἀπ' τὰ ἑβραϊκὰ: Χάρις, Ἐλευθέριον δῶρον, Εὐνοηθεῖσα.

Ἔτι μνημονεύομεν τὰ ὀνόματα τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας τῶν εὕρισκομένων εἰς τὰ πάμφωτα σκηνώματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐκεῖνοι ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης, μνημονεύουν τὰ ἰδικὰ μας ὀνόματα. Τὶ εὐλογία, τὶ μυστήριον !

Θεοδόξαστε Ἄννα, μέ τίς πρεσβεῖες σου ἀξίωσον τῆς χάριτος τοῦ Παρακλήτου νά ζῶμεν καί νά μετέχωμεν εἰς τήν μόνη ἀληθινή κοινωνία. Εἰς τήν κοινωνία Χριστοῦ, σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις !

Φώτισον ἡμᾶς νά ὁμιλῶμεν τὰ ψυχωφελῆ καί οὐχί κατακρίσεις καί ματαιότητας.

Ἡ φροντίδα διὰ τήν καλήν χρῆσιν τῆς γλώσσης, φανερώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται τήν ἀρετήν. Ἡ ἀπαιδευσία γλώσσης, σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, δέν ἔχει μέσα του οὐδεμίαν ἀγαθὴν ἐργασίαν.

Τὶ ἄλλον νά ποθήσωμεν, ὢ θεοπόθητοι, ἐκτός τοῦ παντοτινοῦ πένθους, ἐκ τοῦ ὁποῖου βρῦει καί ἀναβλύζει χαρὰ καί παρηγορία; Ἐπί τῇ μνήμῃ σήμερον τῆς μακαρίας Ἄννης, «καρποφορήσωμεν ἡμᾶς ἑαυτούς» μέ δόγματα Ἀληθείας καί ἔργα εὐσεβείας.

Σμικρύνωμεν ἑαυτούς εἰς ὅλα, πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἵνα ἴδωμεν ἐντός ἡμῶν τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ !

Ὁ Κύριος ἐγγύς!

Διὰ σοῦ, ἔνδοξε Ἄννα, ὑμνοῦμεν, τὸν αἴτιον ἀρχῆς ἄλλης, «ἄλλης βιωτῆς τῆς αἰωνίου» ὑμνοῦμεν καί δοξολογοῦμεν καί προσκυνοῦμεν τὸν Αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν θεόν!

Οὐ δυνάμεθα «δυσὶν κυρίοις δουλεύειν», ὢ μήτηρ τῆς Θεοτόκου, πάνσοφε Ἄννα.

Τήν μητέρα ὄλων τῶν ἀρετῶν, βοήθησον νά ἔχωμεν, δηλ.τὸν Θεῖον φόβον. Αὐτός ὁ φόβος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τίς ρίζες μας, εἰς τὸν ἁγιασμόν, εἰς τήν Θέωσιν. Ἐνίσχυσον ἡμᾶς, βελτίστη Ἄννα, ἵνα ὀρθῶς φρονοῦντες καί εὐσεβῶς πράττοντες (μέ δόγματα ἀληθείας καί ἔργα εὐσεβείας, ἀποτειχίζοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ αἰρετικούς) τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν διέλθωμεν, εἰς δόξαν τοῦ τεχθέντος ἐκ τῆς σῆς θυγατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον, δόξα καί τιμὴ καί προσκύνησις, σὺν ΠΑΤΡΙ καί ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ !

(Σταχυολόγημα ἐκ Πατερικῶν ὁμιλιῶν, διὰ χειρὸς γ. Ἀλυπίου— Ἁγ. Ὄρος)

